

sagt, kan jeg derfor ikke faa anden Opfattelse, end at Meningen har været, at disse Poster kunne forbindes med en Embedsstilling eller en anden lønnet Stilling i Statens Tjeneste. Hvis jeg ikke fejler, skulde jeg ogsaa næsten tro, at Lønningsudvalget i Fjor havde faaet Oplysning om, at Meningen var, at de tidligere Direktører skulde vedblive som Direktører og vedblive at have samme Lønning som hidtil, det vil sige dels gennem de ny Lønningssatser som Honorar for selve Direktørposten og dels gennem personligt Tillæg. Ogsaa heri synes der mig at ligge en Erkendelse af, at der ikke fra Regeringens Side er begaaet nogen Fejl ved at lade disse Mænd, altsaa Justitiarius Koch og daværende Professor Scharling, vedblive at være Direktører med fuld Løn plus de personlige Tillæg, som da bleve bevilgede. Det tror jeg ikke, man kan sige noget til.

Det er altsaa den ene Side af Spørgsmaalet, den Side, som vedkommer Fremtiden, som afgør, hvorledes disse Stillinger skulle behandles i al Fremtid, og der tror jeg, Udvalgets Flertal ikke gør rigtigt i at ville have dem behandlede paa den Maade, som de nu ville have Rigsdagen til at slaa fast, og som det maaske, saaledes som de politiske Forhold og Omstændigheder ere, ogsaa vil lykkes dem at faa slaaet fast. Jeg tror ikke, at man for Administrationsens Skyld i Fremtiden gør rigtigt heri. Saa kommer den anden Side af Sagen, det rent finansielle Spørgsmaal, hvorvidt man for det første vil bevilge 2,000 Kr. eller 1,500 Kr. til den konstituerede Direktør for Landbohøjskolen. Det er til syvende og sidst et finansielt Spørgsmaal, som slet ikke vedkommer det principielle, og for det har jeg aldeles ingen Interesse. Kan man faa Embedet bestridt for 1,500 Kr. i Stedet for 2,000 Kr., saa er det noget, som ikke interesserer mig meget. Heller ikke interesserer det mig stort, om man stryger eller ikke stryger de 1,200 Kr. personligt Tillæg til den tidligere Direktør for Livsforsikringsanstalten, thi jeg vil ikke nægte, at paa det Punkt er jeg enig med den ærede Ordfører, idet jeg ikke kan forstaa den ærede Finansministers Formening om, at han vedblivende beklæder denne Stilling. Vi have ikke sluttet os til Flertallet her, fordi vi i det hele ikke have tiltraadt Anmærkninger eller Forslag i den Retning, men det vedkommer jo heller ikke Fremtiden, det er kun en øjeblikkelig Afgørelse, som man ganske sikkert rolig kan finde sig i, naar dette Ting endelig vil det saaledes, thi, som sagt, jeg maa indrømme, at paa

det Punkt er jeg uenig med Regeringen eller i alt Fald med den ærede Finansminister. Jeg kan ikke indrømme, at han vedblivende kan være Direktør for Livrenteanstalten, medens han sidder som Finansminister. Med disse Par Ord har jeg forklaret vor Stilling til disse Spørgsmaal, og hvorfor vi, som sagt, kort betegnet, for Fremtidens Skyld, for at man ikke skal afgøre noget, som i høj Grad kan genere den fremtidige Administration, blot fordi man mener, at det i Øjeblikket kan være et politisk Slag imod Regeringen, ikke kunne gaa med dertil. Man skal ikke gøre dette; det er, tror jeg, ikke klogt og ikke forudseende. — Hvad angaar det øvrige, som den ærede Ordfører anførte, om Koncessioner, har det jo temmelig vidtrækkende Betydning, og den ærede Ordfører sagde ganske rigtigt, at vi komme tilbage til det Spørgsmaal til 3die Behandling, og til den Tid kan der jo maaske — det ved jeg jo ikke — ogsaa for os være Grund til at udtale sig.

K. M. Klausen: Jeg har under Statsraadet, Ministrenes Lønninger, tilladt mig at foreslaa, at Summen nedsættes med 12,000 Kr. eller til det samme Beløb, som blev bevilget paa indeværende Aars Finanslov. Efter Grundlovens § 13 raader Kongen jo for at udnævne Ministrene, at bestemme deres Antal og fordele Forretningerne imellem dem. Kongen har jo efter denne Paragraf Ret til, om han lyster, at udnævne Ministre i snesevis, dertil er der intet at sige. Ligeledes bestemmer jo Kongen, hvem der skal være Ministre. Altsaa han afgør baade Ministrenes Kvantitet og Kvalitet, og derom raadfører han sig jo aldrig med dette Ting. Naar derimod Talen bliver om at lønne Ministrene, saa bliver det et rent og skært Bevillingsspørgsmaal, som ikke kan afgøres uden Forhandling med de finanslovgivende Myndigheder. Jeg har derfor ment, at det var rigtigt, at Folketinget her gjorde sin Ret, sin Indflydelse gældende og protesterede imod at gaa med til Oprettelsen af dette ny Embede med Udredelse af en Gage af 12,000 Kr. og en dermed muligvis følgende Pension. Det forekommer mig, at der er al Grund til at stille sig saaledes netop for Øjeblikket, og det forundrer mig, at Flertallet i denne Sal ikke har kunnet gaa med til dette Forslag. Der er neppe nogen, som i højere Grad end Flertallet i denne Sal har været misfornøjet med det nuværende Ministeriums Udnævnelse, og det har i den Anledning brugt mange vrede Ord. Men det